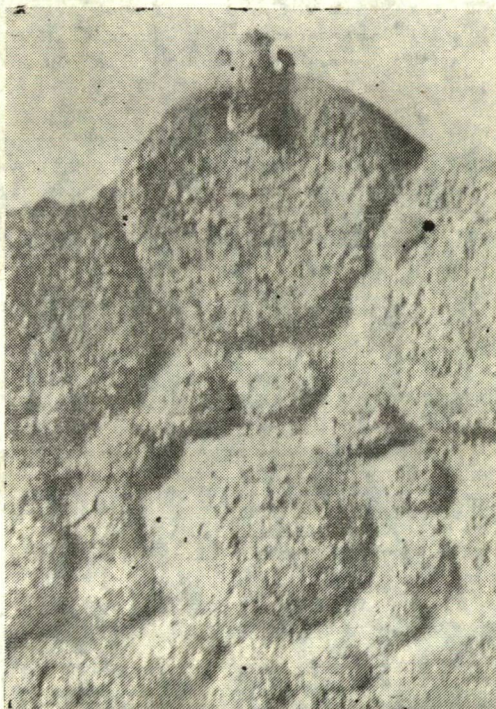

gyarok megszállta valamennyi vidéken előfordulnak, a magyar etnikumhoz való tartozásukat külföldi kutatók sem vonják kétségbe. Ezek a régészeti adatok jól alátámasztják a történészek megállapítását Szerém megye, Valkó kialakulásáról, melyet a régészet szintén megerősít. A megye székhelyén, a mai Vukovárnál az 50-es években nagy kiterjedésű, bjelobrdóinak mondott temető részleteit ásták ki. A történeti adatok alapján nem volna-e helyesebb ebben — a temetőt ismertető kolléga szerint is „magyar hatást” mutató — temetőben inkább István király népét látni, mintsem a cikkíróval együtt a lakosság horvátországi kapcsolatait kutatni? (Meggjegyzendő, hogy a horvát uralkodók hatalma sohasem terjedt ki ennyire északra.)

A SZABADKÍGYÓSI DISZ KINAGYÍTOTT
RÉSZLETE. A FELVARRÓSZÁL MEGMARADT
A LYUKBAN

A honfoglalás és kora Árpád-kori Magyarország déli területeit a jugoszláv kutatás legtöbbször úgy tünteti fel, mintha az tulajdonképpen a mai határokig tartott volna, holott éppen e vonatkozásban egyértelmű, hitelt érdemlő forrásos feljegyzéseink vannak. Az egyik a X. század első feléből származó értesülésen alapul, a másik a XI. század első harmada körüli állapotokat adja vissza. Bíborbanszületett Konstantin bizánci császár 950 körül írt munkájában (*A birodalom kormányzásáról*) a következőket írta a magyarok (nála: türkök) hatáiról: „... a türkök a Duna folyón túl, Moravia földjén laknak, de azon innen is, a Duna és Száva folyó között...” Egy másik fejezetben a Turkia (= Magyarország) földjén levő régi emlékeket ismerteti: „... az első, ahol Turkia kezdődik, Trajánusz császár hídja...” (Utóbbi a mai